तेषाञ्च वृत्तमाज्ञाय वृत्तं दुर्य्योधनस्य च। अनुनेतुमिहार्हन्ति धार्त्तराष्ट्रं सुहृज्जनाः। १२५
न हि ते विग्रहं वीराः कुर्व्वन्ति कुरुभिः सह। अविनाशेन लोकस्य काङ्क्षन्ते पाण्डवाः स्वकं।
यश्चापि धार्त्तराष्ट्रस्य हेतुः स्याद्विग्रहं प्रति। स च हेतुर्न मन्तव्यो बलीयांस्तथा हि ते।
अक्षौहिण्यश्च सप्तैव धर्म्मपुत्रस्य सङ्गताः। युयुत्समानाः कुरुभिः प्रतीक्षन्तेऽस्य शासनं।
अपरे पुरुषव्याघ्राः सहस्राक्षौहिणीसमाः। सात्यकिर्भीमसेनश्च यमौ च सुमहाबलौ।
एकादशैताः पृतना एकतश्च समागताः। एकतश्च महाबाहुर्बहुरूपो धनञ्जयः। १२०
यथा किरीटी सर्व्वाभ्यः सेनाभ्योऽप्यतिरिच्यते। एवमेव महाबाहुर्वासुदेवो महाद्युतिः।
बहुलत्वञ्च सेनानां विक्रमञ्च किरीटिनः। बुद्धिमत्त्वञ्च कृष्णस्य बुद्ध्वा युध्येत को नरः।
ते भवन्तो यथाधर्म्मं यथा समयमेव च। प्रयच्छन्तु प्रदातव्यं मा वः कालोऽत्यगादयं।
इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वणि सञ्जययानपर्व्वणि पुरोहितवाक्ये एकोनविंशोऽध्यायः॥ १९॥
॥ वैशम्पायन उवाच॥ तस्य तद्वचनं श्रुत्वा प्रज्ञावृद्धो महाद्युतिः। सम्पूज्यैनं यथाकालं भीष्मो वचनमब्रवीत्।
दिष्ट्या कुशलिनः सर्व्वे सह दामोदरेण ते। दिष्ट्या सहायवन्तश्च दिष्ट्या धर्म्मे च ते रताः। १२५
दिष्ट्या च सन्धिकामास्ते भ्रातरः कुरुनन्दनाः। दिष्ट्या न युद्धमनसः पाण्डवाः सह बान्धवैः।
भवता सत्यमुक्तन्तु एवमेतन्न संशयः। अतितीक्ष्णन्तु ते वाक्यं ब्राह्मण्यादिति मे मतिः।
असंशयं क्लेशितास्ते वने चेह च पाण्डवाः। प्राप्ताश्च धर्म्मतः सर्व्वं पितुर्धनमसंशयं।
किरीटी बलवान्पार्थः कृतास्त्रश्च महारथः। को हि पाण्डुसुतं युद्धे विषहेत धनञ्जयं।
अपि वज्रधरः साक्षात्किमुतान्ये धनुर्भृतः। त्रयाणामपि लोकानां समर्थ इति मे मतिः। १३०
भीष्मे ब्रुवति तद्वाक्यं धृष्टमाक्षिप्य मन्युना। दुर्य्योधनं समालोक्य कर्णो वचनमब्रवीत्।
न तत्राविदितं ब्रह्मन् लोके भूतेन केनचित्। पुनरुक्तेन किन्तेन भाषितेन पुनः पुनः।
दुर्य्योधनार्थे शकुनिर्द्यूते निर्ज्जितवान्पुरा। समयेन गतोऽरण्यं पाण्डुपुत्रो युधिष्ठिरः।
न तं समयमादृत्य राज्यमिच्छन्ति पैतृकं। बलमाश्रित्य मत्स्यानां पञ्चालानाञ्च मूर्खवत्।
दुर्य्योधनो भयाद्विद्वन्न दद्यात्पादमन्ततः। धर्म्मतस्तु महीं कृत्स्नां प्रदद्याच्छचेऽपि च। १३५
यदि काङ्क्षन्ति ते राज्यं पितृपैतामहं पुनः। यथाप्रतिज्ञं कालं ते चरन्तु वनमाश्रिताः।
ततो दुर्य्योधनस्याङ्के वर्त्तन्तामकुतोभयाः। अधार्म्मिकीं तु मा बुद्धिं मौर्ख्यात् कुर्व्वन्तु केवलां।
अथ ते धर्म्ममुत्सृज्य युद्धमिच्छन्ति पाण्डवाः। आसाद्येमान् कुरुश्रेष्ठान् स्मरिष्यन्ति वचो मम।
॥ भीष्म उवाच॥ किन्तु राधेय वाचा ते कर्म्म तत्स्मर्त्तुमर्हसि। एक एव यदा पार्थः षड्रथान्जितवान् युधि।
न चेदेवं करिष्यामो यदयं ब्राह्मणोऽब्रवीत्। ध्रुवं युधि हतास्तेन भविष्याम पांशुकान्। १४०
॥ वैशम्पायन उवाच॥ धृतराष्ट्रस्ततो भीष्ममनुमान्य प्रसाद्य च। अवभर्त्स्य च राधेयमिदं वचनमब्रवीत्।
अस्मद्धितं वाक्यमिदं भीष्मः शान्तनवोऽब्रवीत्। पाण्डवानां हितं चैव सर्व्वस्य जगतस्तथा।
चिन्तयित्वा तु पार्थेभ्यः प्रेषयिष्यामि सञ्जयं। स भवान् प्रतियात्वद्य पाण्डवानेव माचिरं।